

Arrest

nr. 350 827 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat R. JESSEN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 juli 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHEURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Jemenitische nationaliteit te hebben.

Op 5 mei 2026 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 mei 2026 werd verzoeker gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Op 18 mei 2026 diende de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek tot terugname in bij de Nederlandse asielinstanties. De Nederlandse autoriteiten weigerden de terugname en wezen op de verantwoordelijkheid van Letland op grond van artikel 12 (2) van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor

de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 21 mei 2026 diende de gemachtigde een verzoek tot overname in bij de Letse instanties. Deze aanvaardden de overname op grond van artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening).

Op 9 juli 2026 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit ten aanzien van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1990

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Jemen (Rep.)

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Letland.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De heer (...), verder de betrokkene, die verklaarde de Jemenitische nationaliteit te hebben, diende op 05.05.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Op 17.06.2026 legde de betrokkene via zijn advocaat een kopie van de eerste pagina van een paspoort met referentie 07653229 voor. Het paspoort was geldig tot en met 29.03.2024.

Op 12.05.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Jemen in 2011 verliet. Hij reisde naar India, waar hij acht jaar verbleef als student. Vervolgens reisde hij naar Maleisië. Na vier maanden reisde hij naar China, waar hij drie jaar als student verbleef. Vervolgens reisde hij naar Nederland. Hij stelde dat hij in april 2022 een verzoek om internationale bescherming in Nederland indiende. Hij stelde dat dit verzoek werd afgewezen. Vervolgens reisde hij naar Letland, waar hij een jaar als student verbleef. Vervolgens reisde hij in 2023 opnieuw naar China. Na drie maanden reisde hij opnieuw naar Letland, waar hij een jaar als student verbleef. In 2025 reisde de betrokkene naar Duitsland. Na een jaar reisde de betrokkene naar België, waar hij naar eigen zeggen in mei 2026 aankwam.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Nederland op 07.04.2022.

Op 18.05.2026 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse autoriteiten op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 19.05.2026 weigerden ze de terugname van de betrokkene omdat Letland nog steeds verantwoordelijk was op basis van artikel 12(2). De betrokkene is in Nederland gekend als (...), (...)1990, Jemen. Op 21.05.2026 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Letse autoriteiten op basis van artikel 18(1)a van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 29.06.2026 stemden ze in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op de dag waarop onderhavig besluit wordt genomen, is Verordening (EU) nr. 604/2013 niet meer van toepassing. Verordening (EU) nr. 604/2013 werd bij Verordening (EU) 2024/1351 betreffende asiel- en migratiebeheer ingetrokken en wordt door deze verordening vervangen.

De procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat werd opgestart en uitgevoerd overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, in overeenstemming met de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351. De verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat werd derhalve op geldige wijze vastgesteld volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het onderhavig overdrachtsbesluit wordt genomen met inachtneming van de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351 en de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Letse autoriteiten stemden op 29.06.2026 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013: “Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.”.

Tijdens het gehoor verklaarde de betrokkene alleenstaand te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat het voor hem in Jemen niet veilig is en er in België democratie is, er verschillende talen en universiteiten zijn en het land bekend staat voor internationale bescherming. Met betrekking tot behandeling en opvang verklaarde hij dat als Letland hem accepteert, hij zal teruggaan. Hij stelde wel dat hij België verkiest. De betrokkene stelde verder dat België Jemenieten accepteert en Letland niet. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde hij oké te zijn, geen problemen te hebben en geen dokter te raadplegen.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: “De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is.” In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: “Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan.” In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: “Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op

zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clause van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij als gevolg van een overdracht aan Letland een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Letland indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Letland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Letland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Letland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Letse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Letland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen te verwijzen naar het rapport “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Latvia” (Bureau voor burgerschaps- en migratiezaken (Letland) – 29.05.2024, <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Een persoon kan een verzoek indienen aan de grens in de transitzone voor het betreden van de Republiek van Letland of in de unit van de Staatgrenswacht, indien de persoon reeds in Letland is (pagina 8).

Voordat de verzoeker aan de Republiek Letland wordt overgedragen, moet de verzoekende lidstaat de Republiek Letland in kennis stellen van de datum en het tijdstip van de overdracht. De grenswachtambtenaren van de staat ontmoeten de persoon op de luchthaven na overdracht en, indien de persoon de asielprocedure in de Republiek Letland wil voorzetten, wordt hij of zij naar het opvangcentrum voor asielzoekers van het Bureau voor Burgerschaps- en Migratiezaken gebracht. Indien een van de in artikel 16 van de asielwet bedoelde voorwaarden voor bewaring bestaat, wordt de persoon in bewaring gehouden door een proces-verbaal van bewaring op te stellen en wordt hij naar de eenheid van de staatsgrenswacht gebracht in speciaal daarvoor ingerichte ruimten (pagina 2).

Verzoekers om internationale bescherming krijgen bij aankomst door de Nationale Grenswacht en de Asielzoekers' Opvangeenheid voor het Bureau informatie over het verkrijgen van toegang tot opvang en andere materiële opvangvoorzieningen (pagina 3).

Als een asielzoeker niet over voldoende middelen beschikt om de woonsituatie te waarborgen in overeenstemming met zijn of haar gezondheidstoestand en zijn of haar verblijf tijdens het asiel procedure, wordt hij of zij ondergebracht in het opvangcentrum voor asielzoekers. Het opvangcentrum voor asielzoekers is een gezamenlijke woning voor niet-gedetineerde asielzoekers, waar de voorwaarden die nodig zijn voor het dagelijks leven zijn verzekerd en eveneens rekening wordt gehouden met de bijzondere opvangbehoeften van de asielzoeker en zijn of haar fysieke en geestelijke gezondheid worden beschermd (pagina 2).

In overeenstemming met de Asielwet heeft een verzoeker recht op rechtsbijstand met eigen middelen en het ontvangen van door de Staat gewaarborgde rechtsbijstand in het bedrag dat is vastgesteld in de wet- en regelgeving, wanneer ze een beroep indienen tegen de beslissing van de Staatsgrenswacht bij de registratie van de verzoeker bij de Staatsgrenswacht of tegen een beslissing tot vasthouding van de verzoeker bij de gemeentelijke (district)rechtbank (pagina 15).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel, internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Letland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Letland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Letland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat het voor hem in Jemen niet veilig is en er in België democratie is, er verschillende talen en universiteiten zijn en het land bekend staat voor internationale bescherming. Met betrekking tot behandeling en opvang verklaarde hij dat als Letland hem accepteert, hij zal teruggaan. Hij stelde wel dat hij België verkies. De betrokkene stelde verder dat België Jemenieten accepteert en Letland niet.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat het voor hem in Jemen niet veilig is, merken we op dat deze argumenten betrekking hebben op een verzet tegen een terugkeer naar het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of bezit, of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad. We merken op dat de elementen met betrekking tot het land dat hij is ontvlucht, niet in aanmerking worden genomen in deze beslissing. We benadrukken dat dit besluit geen betrekking heeft op de vaststelling of een persoon al dan niet recht heeft op internationale bescherming, maar wel op de vaststelling van het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in het kader van Verordening (EU) 2024/1351. Er wordt derhalve niet in gegaan op elementen die de betrokkene aanbrengt voor verzet tegen zijn land van staatsburgerschap of gewoonlijk verblijf.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat er in België democratie is, er verschillende talen en universiteiten zijn en het land bekend staat voor internationale bescherming en dat België Jemenieten accepteert en Letland niet, merken we op dat het om een subjectieve keuze gaat. We wijzen er in dit verband op dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351. Het enkele feit dat de betrokkene in België wenst te verblijven, kan derhalve niet worden beschouwd als een zwaarwegende grond op basis waarvan dient te

worden aangenomen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verder dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Uit rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt, te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De mogelijkheid dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij oké is, geen problemen heeft en hij geen dokter raadpleegt. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Letland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Letland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Letland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Letland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Verzoekers om internationale bescherming hebben in Letland recht op het ontvangen van dringende medische hulp, primaire gezondheidszorg, ambulante en intramurale psychiatrische zorg in het geval van een serieuze mentale gezondheidsstoornis, alsook enige medische zorg voor minderjarigen, niet-voorzien zorg in het geval van een bedreiging voor de ontwikkeling en gezondheid van het kind, van de Staatsmiddelen, rekening houdend met de bijzondere opvangbehoeften van de verzoeker om internationale bescherming (pagina 4).

Er is medisch personeel aanwezig in het opvangcentrum tijdens werkuren (pagina 5).

Indien de staatsgrenswacht of het Bureau heeft vastgesteld dat de verzoeker bijzondere procedurele of opvangbehoeften heeft, dan heeft hij of zij het recht om overeenkomstige of adequate ondersteuning te krijgen bij de uitoefening van zijn of haar rechten en de nakoming van verplichtingen gedurende de gehele periode van de asielprocedure. Indien een persoon buiten het opvangcentrum woont, wordt geacht dat ze zelf in staat zijn al het noodzakelijke zelf te voorzien (pagina 7).

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in die bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Letland en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Betreffende de urgente procedure

Artikel 5.11 van de RvV-wet bepaalt dat de bepalingen van deze wet van toepassing zijn op alle beroepen die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden ingediend vanaf de dag van de inwerkingtreding van deze wet, behoudens afwijkende regelingen zoals voorzien in Titel 2 “Toepassingsgebied, overgangsbepalingen en inwerkingtreding”. Er is in casu geen afwijkende regeling voorzien in Titel 2.

Op grond van artikel 2.28, §1, eerste lid, 4° van de RvV-wet wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert een manifeste appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 51/5/2; 62 en 74/6/1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 2; 12, 4; 17, 26, 27, 29 en 32 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 16, 29, 35, 43, 50, 83 en 84 van de Verordening (EU) 2024/1351 (hierna: de AMMR), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 18, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van de verplichting om een onderzoek in rechte en in feite te verrichten naar het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling, naar de latere en determinerende omstandigheden die de correcte toepassing van de AMMR beïnvloeden en naar de waarborgen inzake gezondheid en kwetsbaarheid die voor de overdracht moeten onderzocht worden.

De Raad kan dit betoog niet volgen aangezien blijkt dat de gemachtigde wel op basis van landeninformatie “*Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Latvia*” dat zich ook in het administratief dossier bevindt, een onderzoek heeft verricht naar de situatie van Dublinterugkeerders op vlak van opvang, rechtsbijstand, toegang tot gezondheidszorg en de procedure om internationale bescherming en naar de vraag of een overdracht mogelijk een risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker licht niet toe op welke latere determinerende

omstandigheden hij doelt en heeft ook geen extra kwetsbaarheid aangehaald buiten het feit verzoeker om internationale bescherming te zijn.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in het middel weliswaar de schending aanvoert van artikel 74/6/1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 26, 27 en 29 van de Dublin III-verordening, van artikel 43 van de AMMR, van artikel 13 van het EVRM en van de artikelen 18 en 47 van het Handvest, doch niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing al deze bepalingen schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verder ontwikkelt verzoeker in totaal vijf grieven. De eerste grief heeft betrekking op een schending van het overgangsrecht en tegenstrijdige grondslag. Verzoeker wijst op de overgangsbepaling, artikel 84, lid 2 van de AMMR en bepaalt dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat voor 1 juli 2026 werd geregistreerd, wordt bepaald overeenkomstig de criteria van de Dublin III-verordening. De bestreden beslissing diende concreet en ondubbelzinnig uiteen te zetten welke onderdelen van het dossier nog onder de Dublin III-verordening vallen en welke onderdelen onder de AMMR vallen en waarom deze combinatie geen invloed heeft op de rechten van verzoeker. De gemachtigde heeft daarentegen enerzijds gesteld dat de verantwoordelijkheid geldig werd vastgesteld volgens de Dublin III-verordening, maar past vervolgens voor de kern van de beoordeling de bepalingen van de AMMR toe, onder meer artikel 16 (over de toegang tot de procedure), artikel 35 over de discretionaire clausule en artikel 50 over de gezondheidsverklaring. Indien de verantwoordelijkheid krachten artikel 84, lid 2 van de AMMR moest worden bepaald op grond van de criteria van de Dublin III-verordening, diende de gemachtigde te toetsen aan de relevante bepalingen van de Dublin III-verordening, in het bijzonder artikel 3, 2; artikel 12, 4, artikel 17 en artikel 32. Volgens verzoeker biedt de concordantietabel in bijlage 2 van de AMMR geen soelaas, omdat het nieuwe regime op bepaalde punten verschilt van het oude regime. De discussie is niet louter formeel aangezien artikel 12, lid 4 van de Dublin III-verordening verwijst naar verblijftitels die minder dan twee jaar zijn verlopen en visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en voegt daaraan toe dat de vorige leden van toepassing blijven zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Artikel 29 lid 4 van de AMMR hanteert daarentegen andere termijnen, minder dan drie jaar voor verblijfstitels en minder dan 18 maanden voor visa. Verzoeker concludeert dat de gemachtigde moest motiveren waarom Letland onder artikel 12, lid 4 en niet onder het nieuwe artikel 29, lid 4 verantwoordelijk zou zijn. Door dit niet te doen heeft de gemachtigde het overgangsrecht miskend en hem in de onmogelijkheid geplaatst om de juridische grondslag nuttig te betwisten.

De Raad ontkent het hybride karakter van de bestreden beslissing niet, evenwel rust de kern van de beoordeling wel degelijk bij de Dublin III-verordening in casu, zijnde artikel 12, 4 van de Dublin III-verordening, criterium waarop Letland de overname heeft aanvaard. Zoals blijkt diende verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming reeds in op 5 mei 2026, ruim voor de inwerkingtreding van de AMMR op 12 juni 2026. Het enige resultaat dat uit de Eurodac-database kwam betrof een verzoek om internationale bescherming in Nederland. Het verifiëren van de VIS-database leverde geen enkele hit op. Bijgevolg is het voor de hand liggend dat de gemachtigde op grond van artikel 18, 1, b (dat betrekking heeft op terugname omwille van een beschermingsverzoek in behandeling) aan Nederland eerst een terugnameverzoek heeft gericht. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat Nederland op 19 mei 2026 de terugname heeft geweigerd met verwijzing naar de verantwoordelijkheid van Letland, aangezien dit land in april 2022 het eerder overnameverzoek van Nederland nog aanvaardde op grond van een verstrekt geldig visum aan verzoeker (art. 12, 2 Dublin III-verordening). Nederland voegde daarbij ook het bewijs van dit Lets overnameakkoord. Het is bijgevolg geheel logisch in het licht van dit stuk en in het licht van de afgelegde verklaringen van verzoeker dat de gemachtigde aan Letland een overnameverzoek heeft gericht op 21 mei 2026 op grond van artikel 18, 1, a, dat betrekking heeft op gevallen van overname (verantwoordelijkheid die niet stoelt op gevallen van terugname omwille van eerder VIB, maar op verantwoordelijkheid die onder meer stoelt op het eerder verstrekken van een verblijfstitel of visum). Vervolgens was Letland ertoe gehouden conform artikel 22 van de Dublin III-verordening om binnen de twee maanden op dit overnameverzoek te antwoorden. Hij heeft dat gedaan op 29 juni 2026 en zijn verantwoordelijkheid aanvaard op grond van artikel 12, 4 van de Dublin III-verordening, blijkens het administratief dossier. Ook al viel dit akkoord na 12 juni 2026, datum waarop de AMMR-verordening in werking trad, heeft Letland in lijn met de overgangsmaatregel zoals voorzien in artikel 84, 2 van de AMMR nog toepassing gemaakt van de Dublin III-verordening. Artikel 84, lid 2 van de AMMR bepaalt immers: *“Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vóór [1 juli¹] 2026 is geregistreerd, wordt bepaald volgens de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria.”* De gemachtigde kon dus terecht motiveren dat “de

¹ In de gecoördineerde versie is dit 12 juni 2026.

verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat (...) derhalve op geldige wijze werd vastgesteld volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013.”²

Verder acht de Raad het ook voor de hand liggend dat de gemachtigde in het overnameverzoek nog verwees naar artikel 12, 2 van de Dublin III-verordening, aangezien dit artikel voorkomt op het oud Letse overnameakkoord van april 2022 dat de Nederlandse autoriteiten aan België hadden overgemaakt, en is het ook niet vreemd dat Letland verschillende jaren later een overnameakkoord geeft op grond van artikel 12, 4 dat ziet op een (ondertussen) vervallen verblijfstitel of visum.

Daargelaten de vraag of de gemachtigde voor het verdere onderzoek ook moest verwijzen naar de Dublin III-verordening, volgt de Raad niet dat de verwijzingen van de gemachtigde naar artikel 16 over de toegang tot de procedure, artikel 35 over de discretionaire clause en artikel 50 over de gezondheidsverklaring van de AMMR in casu de kern van de beoordeling betreffen. De essentie bestaat erin dat nu het VIB van verzoeker werd geregistreerd voor 12 juni 2026, de gemachtigde de verantwoordelijkheid moest bepalen op grond van de criteria vastgelegd in de Dublin III-verordening. Verzoeker heeft een punt dat artikel 12, 4 van de Dublin III-verordening en het corresponderende artikel 29, 4 van de AMMR andersluidend zijn, maar in casu volgt de Raad dat terecht toepassing is gemaakt van de Dublin III-verordening en geen schending van het overgangsrecht is aangetoond.

In een tweede grief voert verzoeker aan dat er sprake is van een onjuiste of minstens onvoldoende gemotiveerde toepassing van artikel 12, 4 van de Dublin III-verordening. Hij voert aan dat uit die bepaling drie cumulatieve eisen voortvloeien, de gemachtigde moet aantonen welk Lets document in aanmerking wordt genomen, of het gaat om een verblijfstitel of een visum, wanneer het document is verstrekt en of het verzoeker daadwerkelijk toegang heeft verschaft tot het grondgebied. Hij moet ook onderzoeken of verzoeker het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Volgens verzoeker voldoet de beslissing niet aan die vereisten, maar beperkt de beslissing zich tot de vaststelling dat de Letse autoriteiten hebben ingestemd met de overname. Dit ontslaat de gemachtigde evenwel niet van zijn eigen motiveringsplicht. Verzoeker moet op basis van de bestreden beslissing kunnen begrijpen waarom de wettelijke voorwaarden voor de overdracht vervuld zouden zijn, aangezien hij ook een Duits visum heeft bekomen dat geldig was tot april 2026. Verzoeker acht deze lacune ernstig omdat de bestreden beslissing zelf vermeldt dat verzoeker na zijn eerste verblijf in Letland opnieuw naar China reisde in 2023 en pas daarna naar Letland terugkeerde, terwijl China geen lidstaat is in de zin van de Dublin III-verordening en verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij ook een jaar in Duitsland als student heeft verbleven. Hij beschikte tevens over een Duits visum dat geldig was tot april 2026. Hij verwijst daarbij naar artikel 12, lid 2 van de Dublin III-verordening. De gemachtigde kon zich dan ook niet beperken tot de vaststelling dat Letland zijn akkoord heeft gegeven, maar diende te onderzoeken of het Duitse visum niet meebracht dat Duitsland krachtens artikel 12 van de Dublin III-verordening niet verantwoordelijk was voor de behandeling van het verzoek. Dit des te meer nu artikel 12, 4 enkel betrekking heeft op verstrekte verblijfstitels of visa en veronderstelt dat de vreemdeling het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Er is geen onderzoek gebeurd naar hoe de bepaling nog op Letland kan worden toegepast, nu verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij na zijn verblijf in Letland in 2023 opnieuw naar China reisde en vervolgens voor zijn aankomst in België nog gedurende ongeveer een jaar in Duitsland verbleef.

Verzoeker vervolgt dat door deze elementen niet te onderzoeken, de beslissing niet toelaat te begrijpen waarom Letland, en niet Duitsland, als verantwoordelijke lidstaat werd beschouwd. Het loutere akkoord van Letland kan een gebrekkige toepassing van de in de Dublin III-verordening vastgelegde verantwoordelijkheidscriteria niet rechtzetten, noch de gemachtigde ontslaan van zijn verplichting om de relevante criteria zorgvuldig, in hun wettelijke volgorde en op basis van de concrete gegevens van het dossier toe te passen. Volgens verzoeker diende de gemachtigde te motiveren waarom geen verzoek tot overname of terugname aan Duitsland werd gericht, ondanks het bestaan van een Duits visum dat geldig was tot april 2026 en ondanks verzoekers verblijf in Duitsland vóór zijn aankomst in België. Bij gebreke daarvan is de beslissing niet afdoende gemotiveerd en berust zij op een onvolledig onderzoek van de verantwoordelijke lidstaat. Door aldus te handelen, heeft de gemachtigde artikel 12 van de Dublin III-verordening, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht miskend. Verder diende de gemachtigde nog te

² In deze kan ook dienstig worden verwezen naar HvJ 27 februari 2025, C-562/23 T-2:

“39 In die omstandigheden moet in herinnering worden geroepen dat volgens vaste rechtspraak een nieuwe rechtsregel van toepassing is vanaf de datum van inwerkingtreding van de handeling waarbij zij is ingevoerd, en dat een dergelijke regel weliswaar niet van toepassing is op rechtssituaties die zijn ontstaan en definitief zijn verworven onder het oude recht, maar wel op de toekomstige gevolgen daarvan en op nieuwe rechtssituaties. Dit ligt slechts anders, onder voorbehoud van het beginsel dat rechtshandelingen geen terugwerkende kracht hebben, wanneer de nieuwe regel gepaard gaat met bijzondere bepalingen die specifiek de voorwaarden voor toepassing ratione temporis ervan vastleggen (arrest van 15 mei 2020, Azienda Municipale Ambiente, C-15/19, EU:C:2020:371, punt 57 en aldaar aangehaalde rechtspraak). (eigen onderlijnen)”

motiveren waarom een latere Letse verblijfstitel of een later Lets visum, na de terugkeer uit China, de verantwoordelijkheid van Letland deed ontstaan en waarom de afgifte van een Duits visum geen invloed heeft gehad op de beslissing dat Letland verantwoordelijk is. Nu dit niet is gebeurd, ziet verzoeker een schending van 12, 4, van de Dublin III-verordening, artikel 84, 2, van de AMMR, de formele en materiele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Anders dan verzoeker opwerpt, blijkt dat de gemachtigde niet enkel heeft verwezen naar het feit dat Letland is akkoord gegaan met de overname op grond van artikel 12, 4 van de Dublin III-verordening. Hij heeft die bepaling geciteerd en heeft ook gewezen op de verklaringen van verzoeker zelf, die ook steun vinden in het Dublingehoor, dat in het administratief dossier zit. Hieruit blijkt dat verzoeker na zijn VIB in Nederland verklaarde een jaar legaal in Letland verbleven te hebben als student, vervolgens drie maanden in China verbleven te hebben (met een studentenvisum), vervolgens teruggekeerd te zijn naar Letland tussen 2023 en 2025, daar wederom in legaal verblijf een jaar als student en met een visum voor werkzoekenden, om nadien nog een jaar legaal in Duitsland te verblijven van 2025 tot 2026. Uit diens verklaringen blijkt alvast, en het wordt in de bestreden beslissing niet betwist, dat verzoeker verklaarde drie maanden naar China gegaan te zijn in 2023. Zoals verzoeker aanvoert, behoort China niet tot de *ratione locis* van de Dublin III-verordening en bepaalt artikel 19, 2 van de Dublin III-verordening dat de verantwoordelijkheid van een lidstaat komt te vervallen indien de betrokken verzoeker het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven. Daargelaten de vraag of verzoeker tijdens zijn verblijf in China nog over een geldige verblijfstitel voor Letland beschikte, blijkt hoe dan ook dat hij zelf verklaart vervolgens voor twee jaar teruggekeerd te zijn naar Letland en nadien nog een jaar in Duitsland verbleven te hebben, dit alles in legaal verblijf. Verzoeker heeft dus zelf verklaard sedert zijn terugkeer op het grondgebied van de lidstaten dubbel zo lang in legaal verblijf verkeerend te hebben in Letland, dan in Duitsland, hetgeen relevant is in het licht van artikel 12, 4, dat ook verwijst naar artikel 12, 3 van de Dublin III-verordening. Hij verklaarde ook niet sedert de terugkomst van China naar Letland in 2023 nog het grondgebied van de lidstaten verlaten te hebben.

De Raad stelt vast dat verzoeker kan gevolgd worden dat niet blijkt dat de gemachtigde aan Duitsland een overnameverzoek heeft gericht, terwijl verzoeker ook verklaarde daar een jaar legaal verbleven te hebben, doch acht het in de onder grief 1 besproken verloop van de procedure niet onzorgvuldig. Immers de gemachtigde heeft de zorgvuldigheid gehad de VIS-databank te raadplegen, en daar kwam geen spoor van een visum, noch van Letland, noch van Duitsland; maar de gemachtigde was wel in het bezit van het Lets stuk – via Nederland verkregen – dat Letland in het verleden het overnameverzoek op artikel 12, 2 van de Dublin III-verordening had aanvaard. Bovendien blijkt niet uit het administratief dossier dat het Duits visum D, waarvan verzoeker thans een kopie voegt bij het verzoekschrift, voorlag bij de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing. De gemachtigde diende dan ook niet te motiveren waarom dit Duits visum geen aanleiding gaf tot een overnameverzoek aan Duitsland of waarom dit Duits visum geen invloed heeft op de beslissing waar geoordeeld werd dat Letland bevoegd is voor het VIB.

Thans stelt de Raad inderdaad vast dat verzoeker een Duits visum had verkregen met geldigheid van 1 mei 2025 tot 30 april 2026, hetgeen dus (weliswaar recent) vervallen was op het ogenblik van het akkoord van Letland van 29 juni 2026. Bijgevolg kan verzoeker hoe dan ook niet dienstig meer verwijzen naar artikel 12, 2 van de Dublin III-verordening, dat betrekking heeft op een geldig visum en is het niet onaannemelijk dat Letland op 29 juni 2026 geoordeeld heeft op grond van artikel 12, 4 verantwoordelijk te zijn, aangezien die bepaling betrekking heeft op verstreken verblijfstitels of visa en veronderstelt dat de vreemdeling het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Dit laatste was bij verzoeker op basis van diens eigen verklaringen sedert terugkeer uit China naar Letland in 2023 inderdaad niet meer het geval.

Tot slot merkt de Raad op dat waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde niet vermeldt over welk Lets document het gaat (verblijfstitel of visum), de geldigheidsduur of vervaldatum, de aard of juridische draagwijdte van dit document niet vermeldt, noch of het daadwerkelijk toegang tot het grondgebied heeft verschaft, het uit het akkoord van Letland op grond van artikel 12, 4 in elk geval blijkt dat de Letse autoriteiten zelf impliciet doch zeker erkennen dat wat betreft het Lets document, dit toegang tot hun grondgebied heeft verschaft. De Raad volgt wel dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier voldoende elementen voorhanden zijn om een vergelijking te kunnen maken tussen het Lets document en het Duits visum. Echter, de Raad begrijpt niet waarom verzoeker wel zijn Duits visum kon voorleggen op de korte tijdspanne eigen aan de urgente procedure, maar niet het Lets document, of de Letse documenten. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen wat de feitelijke grondslag van het toepasselijk criterium is, met andere woorden waarom uiteindelijk het Lets document primeerde op het Duits visum en waarom de wettelijke voorwaarden voor de overdracht naar Letland vervuld zijn, doch de Raad wijst erop dat verzoeker daartoe zelf de sleutel in handen heeft nu hij zelf kennis heeft van over welk Lets document het gaat (verblijfstitel of visum), de geldigheidsduur of vervaldatum ervan kent en de aard of juridische draagwijdte van dit document kent. Bijgevolg heeft verzoeker er geen belang bij dat dit niet in de motivering is opgenomen. Indien verzoeker de Raad ervan wenste te overtuigen dat de bevoegde lidstaat

eigenlijk Duitsland was, had hij de zorgvuldigheid moeten hebben ook de Letse verblijfstitel of het Lets visum voor te leggen.

In die zin aanvaardt de Raad niet dat een schending is aangetoond van artikel 12, 4, van de Dublin III-verordening, van de overgangsmaatregel neergelegd in artikel 84, 2, van de AMMR, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Wat betreft de formele motiveringsplicht heeft verzoeker geen belang bij dit onderdeel van de tweede grief.

In een derde grief wijst verzoeker op verwarring tussen overname, terugname en de relevante procedurele basis. Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde zijn terugnameverzoek aan Nederland richtte op grond van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III-verordening, dat Nederland dit op 19 mei 2026 weigerde omdat Letland nog steeds verantwoordelijk zou zijn op basis van artikel 12, lid 2, en dat op 21 mei 2026 een overnameverzoek aan Letland werd gericht op basis van artikel 18, lid 1, a).

Verzoeker begrijpt niet op basis van deze motivering welke procedure daadwerkelijk werd gevolgd. Artikel 18, lid 1, a), bepaalt een verplichting van de verantwoordelijke lidstaat, maar de procedure voor een verzoek tot overname wordt geregeld door de artikelen 21 en 22 van de Dublin III-verordening. Bovendien steunt de uiteindelijke aanvaarding door Letland niet op artikel 12, 2, maar op artikel 12, 4.

Dienaangaande kan de Raad grotendeels volstaan met de toelichting onder de eerste grief. Waar artikel 21 bepaalde hoe België het overnameverzoek moet indienen (termijnen etc.) en artikel 22 bepaalde hoe de aangezochte lidstaat daarop moet antwoorden, doet dit geen afbreuk aan het feit dat artikel 18, lid 1, a) de relevante bepaling was waarnaar de gemachtigde moest verwijzen om zijn overnameverzoek aan Letland op te stellen.

Waar verzoeker vervolgt dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom de Belgische autoriteiten de analyse van Nederland hebben gevolgd, en waarom zij zelf geen volledig onderzoek hebben gevoerd naar de Letse titel of het Letse visum, en waarom het verschil tussen artikel 12, lid 2, en artikel 12, lid 4, geen invloed zou hebben op de verantwoordelijkheid, kan de Raad verwijzen naar de uiteenzetting onder de tweede grief.

Dat artikel 12, 2, een geldig visum betreft, terwijl artikel 12, 4, betrekking heeft op verstreken verblijfstitels of visa binnen specifieke termijnen en onder de voorwaarde dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is correct maar doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De Raad volgt verzoeker niet dat de determinerende rechtsgrond van de beslissing onvoldoende is vastgesteld, omwille van het geheel aan hoger uiteengezette redenen. Verzoeker brengt zelf ook zijn Letse verblijfstitel of visum niet bij. Dit had hij kunnen doen indien hij de rechtsgrond wou betwisten of verkeerde toepassing ervan had willen aantonen. Ter zitting wijst de raadsvrouw van verzoeker evenwel op de korte termijn in de urgente procedure om alle stukken bij te brengen. De Raad erkent dat in de huidige procedure korte termijnen gelden, maar stelt vast dat verzoeker wel in staat was het vervallen Duits visum voor te leggen.

In een vierde grief voert verzoeker een ontoereikend onderzoek naar artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en het risico op indirect refoulement aan.

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing algemene overwegingen opneemt over het interstatelijk vertrouwensbeginsel, het EVRM, het Handvest en het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel, die evenwel niet volstaan omdat het interstatelijk vertrouwen weerlegbaar is en een daadwerkelijk, actueel en individueel onderzoek vereist wanneer de verzoeker elementen aanbrengt die een risico kunnen doen ontstaan. Verzoeker wijst erop dat hij heeft verklaard dat hij Jemen heeft verlaten omdat het daar niet veilig is en dat België Jemenieten aanvaardt terwijl Letland dat volgens hem niet doet. Deze verklaring mocht niet worden afgedaan als een louter subjectieve voorkeur voor België.

De gemachtigde moest volgens verzoeker onderzoeken of het door verzoeker aangehaalde risico, namelijk het risico dat zijn Jemenitische nationaliteit en de praktijk van de Letse autoriteiten tot een ontoereikende behandeling van zijn beschermingsverzoek of tot indirect refoulement zouden leiden, steun vond in objectieve gegevens. Er werd echter geen onafhankelijk of volledig onderzoek naar de actuele praktijk van de Letse asielautoriteiten ten aanzien van Jemenitische verzoekers en Dublin-terugkeerders gevoerd.

De gemachtigde vermeldt geen actuele erkenningscijfers voor Jemenitische onderdanen in Letland. Hij vermeldt niet of verzoekers verzoek in Letland als een eerste verzoek, een heropend verzoek of een ander type procedure zal worden behandeld. Hij heeft niet onderzocht of verzoeker, gelet op zijn voorafgaande studentenverblijven en zijn verplaatsingen tussen Letland, China, Duitsland en België, bij aankomst onmiddellijk en effectief toegang zal hebben tot de asielprocedure, materiële opvang, juridische bijstand en een daadwerkelijk rechtsmiddel. Volgens verzoeker bevat de beslissing de niet nader onderbouwde stelling dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat Letland de Unieregelgeving niet zou respecteren. Deze motivering is problematisch, aangezien verzoekers verzoek in België op 5 mei 2026 werd geregistreerd

en de verwerende partij niet uitlegt welk materieel en procedureel regime Letland concreet op hem zal toepassen na overdracht. Volgens verzoeker moet het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest concreet, actueel en individueel zijn. Het kan niet worden vervangen door de vaststelling dat Letland partij is bij het EVRM en de Conventie van Geneve, noch door een algemene verwijzing naar wederzijds vertrouwen.

Verzoeker verwijst naar de Raad die benadrukte “in de selectie van maart 2024”, in verband met een bijlage 26quater en Italië, dat het onderzoek van overdrachtdossiers met de nodige voorzichtigheid moet gebeuren wanneer de situatie delicaat en evolutief is, en dat de gemachtigde zich niet kan beperken tot niet-geactualiseerde of onvolledige informatie wanneer recentere gegevens beschikbaar zijn. In casu heeft de gemachtigde volgens verzoeker geen werkelijk actuele informatie over Letland onderzocht. Hij heeft niet uitgelegd waarom een door de Letse autoriteiten zelf ingevulde EUAA-fiche van 29 mei 2024 op 9 juli 2026 voldoende actueel en onafhankelijk zou zijn om het risico voor een Jemenitische verzoeker te beoordelen. Daarom weerhoudt verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, artikel 16, lid 3, van de AMMR voor zover toepasselijk, minstens artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, 46390/10, ‘Aued / Bulgarije’, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het wederzijds vertrouwensbeginsel niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd en dat inhoudt dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen (EHRM 21 januari 2011, 30696/09, ‘MSS / België en Griekenland’ en EHRM 4 november 2014, 29217/12, ‘Tarakhel / Zwitserland’, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, 29217/12, ‘Tarakhel / Zwitserland’, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel, maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, 46390/10, ‘Aued / Bulgarije’, par. 99 (c)).

Wat de algemene situatie betreft, heeft het Hof van Justitie in Grote kamer in het arrest Jawo van 19 maart 2019 gesteld dat het Unierecht aldus moet worden uitgelegd dat het van toepassing is op de vraag of artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt overgedragen aan de lidstaat die normaliter verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming wanneer de verzoeker, [in geval van toekenning van een dergelijke

bescherming door die lidstaat], een ernstig risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voornoemd artikel 4, gelet op de aldan te verwachten levensomstandigheden waarmee hij als persoon die internationale bescherming heeft verkregen in die lidstaat zou worden geconfronteerd. Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een dergelijke overdracht van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, tenzij de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen het overdrachtsbesluit wordt ingesteld, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, vaststelt dat dit risico voor die verzoeker daadwerkelijk bestaat aangezien hij in geval van overdracht, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie kan terechtkomen.

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. / Slovenië, C-578/16 PPU).

De Raad volgt verzoeker dat men in het kader van de huidige bestreden beslissing niet kan volstaan met algemene overwegingen over het interstatelijk vertrouwensbeginsel, het EVRM, het Handvest en het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel, maar dat heeft de gemachtigde ook niet gedaan. Hij heeft rekening gehouden met de redenen die verzoeker in zijn gehoor heeft gegeven waarom hij zich verzet tegen een overdracht naar Letland en heeft daarover gemotiveerd. Waar verzoeker voorhoudt dat de gemachtigde naar aanleiding van de uitspraak van verzoeker dat België Jemenieten accepteert en Letland niet, had moeten onderzoeken of de Letse autoriteiten tot een ontoereikende behandeling van een beschermingsverzoek van Jemenieten overgaan, actuele erkenningscijfers voor Jemenitische onderdanen had moeten opvragen enz. kan de Raad niet volgen. De gemachtigde heeft zich de moeite getroost landeninformatie op te zoeken over het Letse asielsysteem, heeft daar ook naar verwezen en uit geciteerd, en daarin kan geen ernstige aanwijzing gevonden worden dat er systeemfouten zijn op vlak van de asielprocedure, ook niet specifiek voor Jemenieten. Verzoeker heeft een punt dat dit rapport is opgesteld door de Letse bevoegde overheid zelf, doch verzoeker zelf legt niet de minste landeninformatie voor die zou toelaten dat aan de inhoud van dit rapport moet getwijfeld worden. Het vertrouwensbeginsel is immers wel een basisbeginsel binnen het 'Dublinsysteem' en het feit dat dit vermoeden van een behandeling conform de grondrechten weerlegbaar is, betekent dat men wel "zwaarwegende gronden" moet aantonen die aannemelijk maken dat verzoeker bij overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling, alvorens dit vermoeden niet langer staat.

Op basis van de voorliggende motivering, gestoeld op landeninformatie die verzoeker vlot kan verifiëren nu de weblink is meegegeven, is er geen aanleiding om met rede in vraag te stellen of verzoeker toegang zal hebben tot de asielprocedure, materiële opvang, juridische bijstand en een daadwerkelijk rechtsmiddel. De Raad ziet geen probleem in het feit dat verzoekers verzoek in België werd geregistreerd op 5 mei 2026 en de gemachtigde heeft wel degelijk op afdoende wijze een toelichting gegeven bij het te verwachten procedurele verloop na overdracht van een Dublinterugkeerder aan Letland. Waar verzoeker de vergelijking maakt met de situatie in Italië en zegt dat het onderzoek voorzichtig moet gebeuren wanneer de situatie delicaat en evolutief is, ligt nu geen begin van bewijs van een delicate en evolutieve situatie voor. Verzoeker acht de landeninformatie van 2024 voor een beslissing van 2026 niet actueel, doch gezien er geen enkele aanwijzing is dat de situatie in Letland delicaat en evolutief is, acht de Raad deze informatie wel afdoende actueel. Verzoeker heeft het over 'niet-geactualiseerde of onvolledige informatie wanneer recentere gegevens beschikbaar zijn', maar toont niet aan dat er inderdaad recentere gegevens beschikbaar zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest, artikel 16, 3, van de AMMR, artikel 3, 2, van de Dublin III-verordening of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

In een vijfde grief wijst verzoeker op een onzorgvuldig onderzoek naar de discretionaire clausule. Hij stelt dat de gemachtigde in het licht van artikel 84, 2 van de AMMR toepassing had moeten maken van artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening, in plaats van artikel 35 van de AMMR. Verder benadrukt verzoeker dat hij geen vrije keuze vraagt van de verantwoordelijke lidstaat maar dat de verantwoordelijkheid van Letland onvoldoende is vastgesteld, dat de toepassing van het overgangsrecht onzeker en tegenstrijdig is, dat zijn vertrek naar China niet werd onderzocht, zijn verblijf in Duitsland, zijn visum afgeleverd door de Duitse autoriteiten en dat het risico op een ontoereikende behandeling in Letland niet concreet werd beoordeeld. In dergelijke omstandigheden kon de gemachtigde zich niet beperken tot een standaardmotivering over de

persoonlijke voorkeur van verzoeker. Minstens diende hij te onderzoeken of de concrete onzekerheden van het dossier de Belgische autoriteiten ertoe moesten brengen de discretionaire clause toe te passen, aldus verzoeker.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker zijn belang niet aantoonde bij het feit dat de gemachtigde over de discretionaire clause heeft gemotiveerd in het licht van artikel 35 van de AMMR, in plaats van artikel 17 van de Dublin III-verordening. Deze bepalingen zijn zeer gelijkaardig geformuleerd. Voor wat betreft het betoog aangaande het onvoldoende vaststellen van de verantwoordelijkheid van Letland, dat de toepassing van het overgangsrecht onzeker en tegenstrijdig is, dat het vertrek naar China niet werd onderzocht, evenals het verblijf in Duitsland en het Duits visum en dat het risico op een ontoereikende behandeling in Letland niet concreet werd beoordeeld, kan de Raad verwijzen naar het bovenstaande. Dit heeft overigens geen uitstaans met de discretionaire clause. De Raad volgt ook niet dat eventuele onzekerheden, die verzoeker veeleer in de hand heeft gewerkt door zelf geen Letse verblijfstitel of visum voor te leggen of hier anderzijds duidelijkheid over te scheppen, redelijkerwijs tot de toepassing van de discretionaire clause hadden moeten aanleiding geven.

Een manifeste appreciatiefout, een schending van de artikelen 51/5/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3, 2; 12, 4; 17, 32 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 16, 29, 35, 50, 83 en 84 van de AMMR, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 19 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

A. DECUYPER

A. MAES